

Meggondolt versek

Tomán László

LASSAN ELMENNEK MELLETTEM AZ ÉLETEK

lassan csöndben elmennek mellettem az életek
elmennek az idegen életek
én itt maradok mindig csak egy helyben
mennek mellettem az életek
messzire húznak északról a varjak
elszállnak felettem az életek az évek
ámulva nézem őket
elmennek halkán mellettem a kék szemek
elmennek a zöld szemek
csak nézem hitetlenül az illanó perceket
mért hagynak itt engem csak nézni
mért hagynak az évek
ráncokat az arcomon
és árnyakat a szememen
mért hagynak itt az utakon
nézni a vidám életek menetét
amikor varjak szállnak délre
kétségbeesésem sóhaja felett
délre szállnak, ahol melegebbek az éjszakák
és lassabban múlnak az évek
én is elmennék velük de hiába
engem ide állítottak parancsoló senkik
hogy a mulandóságot őrizzem
és lassan elmennek mellettem
a könnyű apró életek
elmennek lábujjhegyen lépve
mert én állok és nem marad semmim
csak utána nézni annak ami elrohant
elmennek mellettem az életek
és én utánuk nézek

1953.

A VILLAMOSOK MÁR NEM MENNEK A VÁROS FELÉ

*Szívem, hiába ül itt,
halott kirakatok
éjjéli árnyékában.
A villamosok már
nem mennek a város felé.*

*Szívem, mit akar most,
amikor ásító utasok
kapaszkodnak az utolsó gyorsvonal
utolsó lépcsőjére?*

*Akassza vágyait
a sarki útjelző táblára
TILOS BEHAJTANI
ez a villamosmegálló
reggel ötig várja
a kocsik megigért válaszát.*

*Szívem, a villamosok már
nem mennek a város felé.
Induljon el gyalog. Végtelenek
az egyedüllét járdái.*

*Szívem, a villamosok már
nem mennek a város felé.*

1954.

EL KELL JUTNI AZ UTOLSÓ ABLAKIG

Magas asztalok, fekete asztalok, fekete törvények.

*Innen el kell menniök a meztelenség összetett kezeinek.
Innen el kell menni az önmagukkal párhuzamos folyosók
gyászfüggönyeinek végtelen ismétlődése mellett,
összetett kezekkel megállni az egymáshoz illesztett visszhangok
[közöt],
hogy meghalljuk a sorsok alkonyának kattanását.*

*De előbb meg kell járni
a Hímaláják hóviharait,
előbb le kell vetni
a ráncszabott szótlanság váranlós lavináit.
Aztán el kell jutni az utolsó ablakig,
ráhajtani homlokunk csiszolt ércét,
hogy meglássuk
a magukra hagyott utcákon
az ablakok idegeinek
többszörösen keresztbefutó jeges árnyékát.*

1954.

Székre feszített üres kabátok.
Ezüstvázák torz tükrének sóhaja.
Hosszú asztalok barna kikötője.
Tüdőreszívott cigaretták hamujának kristálytemetője.

A kabátujjak nem tudják felemelni a köszönések kalapját,
a székek lábai nem tudják bejárni a dallamok neonfényes
[sétányait.

Egy fagyos hang az elvándorolt zongora helye felett,
a pillanatok kanóciát meggyújtották a százötz éve merev
[óramutatók.
Színek, ajtók, üvegtáblák kavarnak az egymásbarohant falakon.

Valami leesett.

Valami leesett, és száll megfoghatatlanul a sötét sarkokban;
végigsiklik a világosság vonalain,
a füst fakó fonalain.

Valami leesett.

Csend.

A hallgatás foglyul ejtette a kihúzott fiókokat,
tátottszájú kulcslyukakat,
lusta szőnyegeket.

Valami leesett.

1955.

